

ברית המילה - כמה חשובות

משלי לכמה קביעות מקובלות

קטע ממיכתב של יהודית כהן שור, ירושלים: קשה לי להשלים עם דברך, כשאת שוללת את העניין הרומאי שבך (נעזוב עכשיו את העניין הדתי) ואת הסטטיסטיקות בדבר קיום נדיר של סרטן צוואר-הרחם אצל נשים יהודיות.

במחקרים, שנעשו לא מכבר, אישרו, שהחסינות מפני סרטן צוואר-הרחם אינה קשורה בגורמים של גזע, מוצן או סביבה, אלא במילה בלבד. מחקרים משכנעים אחרים נעשו בהודו. לאנשים שם יש רקע גזעי דומה והם אוכלים אותם סוגי מזון, וחיים באותו אקלים ובאותה סביבה. אולם האוכלוסיה המוסלמית ביהודי, כשאר המוסלמים בעולם, מקיימים את המילה. והנה, תופעת סרטן צוואר-הרחם אצל נשים יהודיות מוסלמיות נדירה הרבה יותר מאשר אצל נשים יהודיות אחרות מאותו גזע, האוכלות אותו מזון והחיות באותה סביבה (פורסם בכתב-העת של האגודה האמריקנית לרפואה, עמוד 1421, 7 בנובמבר 1959, וכן בביולטין של שירותי הבריאות של ארה"ב, כרך 7, מס' 1, עמוד 127).

במאמר בכתב-עת אמריקאי לענייני מיילדות וגניקולוגיה מצויין, שהן אצל נשים יהודיות והן אצל נשים יהודיות מוסלמיות נדיר סרטן צוואר-הרחם, שכן המכנה המשותף לשני העמים בעלי הרקע השונה הוא מילת הגברים. המאמר מצויין גם, שבאייפייג'י, שיעור מצואתו של סרטן זה נמוך בבירור בקרב האנשים המקיימים את המילה. המאמר מסכם בהמלצה, שכל הזכרים הנוולדים יימולו כדי למנוע את הסרטן הזה.

כיצד יכלה המילה למנוע סרטן אצל נשים? עתה ידוע, שהעורלה מקשה על שמירת נקיון איברי-המין הזכרי. לפיכך, יכולים להצטבר חיידקים ממאירים רבים ובכללם הסמגמה באסילוס הגורם סרטן. בשעת מגע מיני נרבים חיידקים אלה על צוואר-הרחם, אולם אם המריחה שלמה ואינה פצועה, קטנה הסכנה, ברם, אם המריחה פצועה ומכוסה חתכים — והללו אכן נגרמים תכופות על-ידי הלילה — יכולים החיידקים האלה לגרום גירוי לא מבוטל. מאחר שכל איבר הנתון לגירוי נוח הוא לסרטן, מובנת בהחלט הסיבה לכך שסרטן צוואר-הרחם עלול להתפתח אצל נשים אשר בעליהן אינם נימולים. החיידקים הללו יוצרים סרטן לא רק אצל הנשים, אלא גם גורמים גירוי באיבר הזכרי ועלולים לגרום בו סרטן. הנדיר רות הבלתי-ירגילה של סרטן איברי-הזכר בנברים נימולים מת-בטאת בעובדה, שבשנת 1955 נמסר רק על המקרה הרביעי בהיסטוריה הרפואית (א.י. פאקין, י.מ. פירס, כתב-עת לאור-לוגיה, עמ' 626—627, נובמבר 1955). לפיכך, ניתן לומר שהמילה הינה אמצעי-מנוע מושלם כמעט נגד סרטן ממיית זה. מניעה על-ידי מילה רצויה מאוד, שכן אם מתגלה סרטן באיבר הזכרי, אין מנוס מכריתת האיבר על-ידי ניתוח.

במאמר בכתב-עת האגודה הרפואית האמריקאית פורטו הסיבות לכך שרצוי לערוך ברית-מילה בתינוקות. הוסכם באשר לתירוט המילה, אך היו ויכוחים בדבר המועד הבטוח ביותר לביצוע המילה.

ל. אמט הולט ורוסטין מקניטוש מוסרים, שלתינוק שזה נולד, יש רגישות מיוחדת מאוד לדימום בין היום השני ליום החמישי להיוולדו... שטפידים בזמן זה, אף כי אינם רציניים על-פני-רוב, לעמים הינם חזקים דיים ועלולים לגרום נזק חמור לאיברים פנימיים, בעיקר למוח, ואף לגרום מוות בגלל חלב ואובדן דם" (הולט פדיאטריקס", מהדורה 12, עמ' 125—126, ניו-יורק 1953). הם סבורים, כי הנטייה לשטף-דם נעוצה בעובדה שהיסוד החשוב לקרישת-הדם, ויטמין k, אינו נוצר בכמות מספקת עד היום השביעי לחיי התינוק. אם ויטמין k אינו מיוצר במעיים עד היום השביעי, ברור שהיום הבטוח הראשון לביצוע המילה הוא היום השמיני.

חומר שני הנחוץ לקרישת הדם הוא הפרותרומבין. ביום השלישי לחיי התינוק הכמות היא רק 30% מהנורמלי. ביום השמיני מגיע הפרותרומבין לרמה שהיא אפילו טובה מהנורמלי — 110%, ואחר-כך הוא יורד מיתיצב ב-100%. נראה,

שלתינוק בן שמונה ימים יש יותר פרותרומבין מבכל יום אחר בחייו של האדם; לפיכך, מבחינת מצב הכמויות של ויטמין k והפרותרומבין, היום המתאים ביותר לביצוע המילה הוא היום השמיני.

כיום, מבוצעת המילה אצל ילדים לא-יהודים בארץ-עוֹת-הברית ובאנגליה במיוחד, כתרופת-מנוע לסרטן, וזאת לפי דרישת ההורים ובאורח שיגרתו ומקובל.

יהודית יקירתי

בחרתי להביא את הקטעים ממיכתבך, הנוגעים למילת-הגברים. קביעותיך, שאני שוללת את הסטטיסטיקות בדבר קיום נדיר של סרטן צוואר הרחם אצל נשים יהודיות, מטעות. אנא, עייני במאמרי, וראי, שמעולם לא התכחשתי לעצם קיומן של סטטיסטיקות אלה. אני מודעת לקיומן. הסטטיסטיקה — סטטיסטיקה אין מה לעשות. המסקנות שמוציאים מסטטיסטיקות אלה, מטעות לדעתי.

כולם מסכימים לעובדה, שהעורלה עצמה אינה "קרצינוגנית" אלא פשוט מפריעה לשמירת נקיון יסודי של האבר הגברי, ואז יש סמגמה, ואז יש אפשרות לסרטן. אז אנא, עיניך אחרי מה שכתבתי במאמר, ותיווכחי, שעל זה בדיוק דיברתי. נקיון יסודי של האבר הגברי, שווה-ערך "לבירכת" המילה. נכון שקל מאוד לשמור על נקיון האבר כאשר הוא נימול. אבראבו. בואו נחתוך כל דבר במקום לטרוח לנקות. אני מודעת לאבי-סורד, אבל אפשר למשל להתחיל עם השיניים. עם הקוסמטיקה כבר נסתדר. אבל עם חיידקי העששת האינדיים, שמוציאים להם מירבץ עשיר בין השיניים, והורסים את החיים לבן-אדם גם לאחר ניקוי מקובל, נגמור אחת ולתמיד. שיניים צריך יותר מערלה? דין פרוטה כדין מאה — כשמדובר בשלמות הגוף האנושי, אם סרטן נוצר מרצפי ליכלוך — ניקיון יסודי ימנע אותו!!!

הקטע עם ויטמין k והפרותרומבין, באמת מיספר חזק. אני עם פרותרומבינים לא מתווכחת. שיעשה את זה האבר הדווי של המון תינוקות, שמדום אחרי הברית כמו חזיר שחוט. אני חושבת שזה בגלל שהמהל לא כל-כך בסדר, אבל גם הפרות-רושואסמו שוכח להתנהג כמו שכתבו עלי בספרים. חוץ מכל זאת, וזה עיקר ותמצית כל מה שכתבתי, וחבל שכל הפואנטה תלך כך לאיבוד:

אין לי מילה-מת-הורמה נגד ברית-המילה. מצדי, שכולם יתקנו להם כל מה שהם מוצאים לנחוק, ומכל סיבה שהיא. אני מתקוממת מהאספקט הכפיייתי של העניין, ללא הותרת שום זכות בחירה לידך — ומה שהכייחתי חמור, זועתי ומוזעזע: אופן ביצוע הברית, תוך גרימת עינויים נוראיים כאזה לידך, כיוון שהוא קטן ולא יכול למחות.

כאשר יש בנמצא חומר הרגעה "מיישן" כה אידיאלי כמו טיפות פנרגן, ורופא-ילדים בהישג כל יד, שיתנו את המיון — אשר בקלות ופשטות כה רבה ימנעו יסורים מהידך, ולא משתמשים בזאת באופן שיגרתך, הרי שזו אכזריות לשמה!!! היום כבר מודעים לכך שגם תינוק הוא בן-אדם!!!

כבר שמעתי טענה האומרת, שזה ענין דתי והיות מסובך, כיוון שלא יודע עדיין למה רגיש תינוק בן שמונה ימים, ובכן, זו שטות איומה. פנרגן זו תרופה אנטי אדרגית. כאשר רגישים לכל תרופה אחרת, נותנים פנרגן, שנית, התרופה קיימת כבר שנים וזו תנת בני שום תופעות לוואי לתינוקות. היא איננה לחמניה פרמצטיבית חמה.

החידוש היחיד שבכך העסק, זה זיווג התרופה היעילה והישג הזו עם טקס הברית, שרק אטומות, שמרנות, והוסר-מודעות לעניין, לא איפשרו את הזיז וזג הכריכך פשוט ולא מסובך הזה, הרבה הרבה קודם!!!

מיסעדה

סטיק

מטורף מבשר

של חוץ לארץ

הורביץ אמר לחתוך מבשר החי. המון אזרחים טובים ומכובדים אצימריצים בששון ובשימחה למלא את הפקודה. "סטייק!!!" הם מומינים בכולמוס, "סטייק דהוף!!!!" מה לעשות. גם הם יהודים. או הפעם מוקדשת הסקירה ליהודים האלה. יש לנו חיי, מתובל ומעורבב עם חלמון-ביצה טרי יידי. הוא מכין סטייק טרטאר מבשר טחון אמיתי. ממנו למדתי את סוד קסם המדיום-רייר. הוא מכין סטייק טרטאר מבשר טחון — וכולע את זה בתאוה, כמו מאוהב את ציץ אהובתו. סימכו עליו שהוא כבר אכל את הסטייקים היקרים המפחידים האלה. העשויים מבשר של פרות יפאניות המוש-קות רק בבירה, או שלא נותנים להן לזוז מהמקום כדי לא לפתח שריים אלא בשר רך, או גם זה וגם זה. מניאק מדופלם. בכל ארץ שהוא מגיע, ישר הוא יורד על הסטייק המקומי. בארץ, הבן-אדם הזה בדרך-כלל סובל. הקצב שלו רשום אצלו בפינקס לפני הרופא. ולפני המיטרה.

רעיונות

"כתפיים"

סופר

חדישות

לבגדים

טוב, מי שמעלעל בירחה-האופנה, לא יכול שלא להבחין בצלליות הגשיות הר מחורבנות החדישות. כתפיים רחבות זה עסק מהודר. כמה יותר מפותח, כמה יותר טוב. אלוהים הלבבות שאחדו עד אז ב"מגזח" גבירות אופנתיות לא מופיעות לגשפים בלי פאגודה על כתף ימין, ופאר גודה על כתף שמאל.

טוב, בלי אופנה לגברי אי-אפשר. אבל אפשר להיות מתון עם העניין. ככה באמצע. לא מוכרחים ללבוש בגדים עם שלד דיקט, שלא ייפול העסק, ולא צריך גם להוציא שום הון על הסיפור. אם יש תקציב בלתי-

שכר מיצווה סיפור מן החיים

את זה סיפר לי אלי תבור בשיא הרצינות. מתנו מצחוק.

יוסליטו בא יום אחד הביתה עם פנס כחול בעין הימנית. כל גנייהבית, ובייחוד האשה, נבהלו. "מה קרה יוסליטו?! מין איפה הפנס הזה מין איפה?!"

שמו לו קרה, עשו לו שולחן שיירגע — והתיישבו לשמוע.

התחיל לספר. "ווללה לא בניי-אדם היום! לא בניי-אדם! כמו שאני נוסע באוטובוס לעבודה — ממולי קמה בלונדית בכדי לרדת. זאת היתה גם התחנה שלי, אז קמתי זאת. איך שאני עומד מתאזריה — אני רואה: החצאית נכנסה לה בתחת. ווללה אני אומר לעצמי. בטה לא נוח לה, והיא אפילו לא יודעת למה. שלחתי שתי אצבעות עדינות כמו פינגוטה כדי למשוך את זה החוצה. איך שאני מושך,

והיה גונב גם כן. בכל-אופן פנינה אחת נהדרת ויחידה מצאתי בין כל הפיליטוני-צ'יקי'טיקים, והרי היא לפניכם:

קצת רומנטיקה

כשפגשתי את זודו ראש-העיר בבית הקפה האפלולי, הייתי נרגש כולי. ראיי-תי בפניו רועג של עידוד שקט ותהי-

בתחנה שלי. פתאום, שוב פעם אני רואה את הבלונדית היא עומדת לפני. נזכרתי שהיא אהבת את החצאית שלה בתוך הדי תחת. איך שאני מסדר לה את זה יפה בפנים. לפי הקו, לא הגה! הוא מצביע על העין. "הנה מה שקורה לי!"

את הפנינה מצאתי באיזו אסופת ניירות מכורכת יחד. בשם "סיפורי טעמו" של גידעון קוץ. את שם הספר הוא גנב מיענקלה רוטבלט, שהיה בעל טור בשם זה. ואת התוכן, נו, את התוכן, הלוואי

פלאה! היא שמה לי פצצה בעין, שראיתי כוכבים."

טייב. עובר עוד יום, ויוסליטו חוזר הביתה עם פנס מהסרטים, בעין השנייה. אמרו כולם: "מה קרה יוסליטו? שוב הוצאת למישהי את החצאית מהתחת?" "מה הוצאתי! איזה הוצאתי!" גבשע. "אתם פשוט לא תאמינו! איזה מיקרה פני-טאסטי!" "אני נוסע באוטובוס לעבודה, והולך לרדת

עניינות כנה של ידי, והרגשתי צורך לספר להתוודות.

"אתה יודע איך זה," פלטתי בכאב, "כשמרגישים שגורו להפסיק. שאין לה המשך. שאסור להמשיך. לאחר השעות הנפלאות שמבלים יחדיו. לאחר האהבה הסוערת והאמיתית. כשאתה נאלץ לה-תוך בבשר הלבבות שאחדו עד אז ב"להבה מתמדת. ואתה הולך, והיא הו-לכת. ובעצם אינך רוצה לומר די! אך אתה אומר, אתה אומר..."

ההתרגשות חנקה את גרוני. דודו הביט בי בהבנה מלאה ובדוק של תונה, שקרו תיקווה בצידה. "מה יש?" הוא שאל בחיבה אמיתית, "היא לא רצתה?"